

عنوان مقاله:

بررسی رویکرد دوسویه در زبان شناسی بالینی با آسیب زبانی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان شناخت, دوره 6, شماره 12 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

حوریه احدی - استادیار پژوهشکده زبان شناسی پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

خلاصه مقاله:

از آنجاکه در داخل کشور مطالعات اندکی در حوزه زبان شناسی بالینی انجام شده است، معرفی و گسترش این حوزه، نه تنها می تواند راهگشای خوبی در بررسی اختلال های گفتار و زبان باشد، بلکه می تواند مبنایی برای بررسی فرضیه ها و نظریه های زبان شناسی نیز باشد. در پژوهش حاضر برای نشان دادن و تبیین رویکرد دوسویه پژوهش در زبان شناسی بالینی، ویژگی های کاربردشناسی و نحوی شش کودک مبتلا به آسیب ویژه زبانی بررسی شد. در این پژوهش علاوه بر استفاده از زبان شناسی برای تشخیص ویژگی های این افراد، از داده های بالینی به دست آمده برای تبیین یک نظریه زبانی استفاده گردید. ابتدا آزمون آسیب ویژه زبانی، آزمون رشد زبان و نمونه گفتاری از ۶ کودک مبتلا به آسیب ویژه زبانی و ۶ کودک همتای زبانی و ۶ کودک همتای سنی گرفته شد. همه کودکان شرکت کننده دوزبانه فارسی- آذری بودند. سپس از داده های به دست آمده هم برای نشان دادن مشخصه های زبانی این کودکان و هم بررسی نظریه زبانی استفاده گردید. بررسی ویژگی های تصریفی و ارجاعی در کودکان مبتلا و مقایسه آنها با کودکان هنجار نشان داد که کودکان مبتلا از نظر دستوری (تکواژهای تصریف زمانی) نسبت به همتایان زبانی نیز ضعیف هستند اما در ویژگی های کاربردشناسی (ارجاعی) تفاوت معناداری بین دو گروه مشاهده نشد. در ضمن وجود آسیب دستوری و صحت کاربردشناختی در کودکان مبتلا به آسیب ویژه زبانی تاییدی بر حوزه های بودن زبان است و نشان می دهد استفاده از زبان شناسی در بررسی اختلال ها و از داده های زبانی در بررسی فرضیه ها و نظریه های زبان شناختی بسیار موثر و نتیجه بخش است.

کلمات کلیدی:

زبان شناسی بالینی، تصریف، کاربردشناسی، ارجاع، حوزه ای بودن زبان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1512199>

